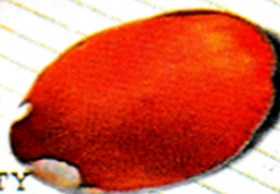

လှိုင်စာပေ

မြေယာပေါ်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ကောက်ကြောင်းတစ်ခု၏ရိုက်သံ

concept
&
creation · MTY

မေလေးမောင်မောင်

တို့ များ ရဲ့ ဘဝမှာ "နီ" ဆိုတဲ့ လူသားတစ်ဦးသာ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘူး ဆိုပါက သိပ်ကိုလွတ်လပ် ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ ပြည့်စုံခြင်းဆိုတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နေမှာ ကျိန်းသေတယ်။

အခုတော့ -

"နီ" ကြောင့် တို့ နှလုံးသားဟာ အမြဲထာဝရ ရှင်သန် လန်းဆန်းနေပါတယ် ဆိုတဲ့ အသိကို တို့ များ တစ်ယောက်ကလွဲရင် ဘယ်သူကမှ တို့ များ အတွင်းစိတ်ကို ဖောက်ထွင်းမသိမြင်နိုင်လို့ ...

တို့ များကိုကြည့်ပြီး အများက ဝေဖန် ကောက်ချက်ချကြတယ်။

အထီးကျန်ဆန်လိုက်တာ၊ ပျင်းစရာ ငြင်းငွေ့စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဘဝကြီး၊ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လိုက်တဲ့ ဘဝ၊ လူဖြစ်ရကျိုး မနပ်လိုက်တဲ့ ဘဝကြီးမှာ မင်းမို့လို့ နေနိုင်တယ်လို့ ပြောဆိုကြတယ်။

တို့ များ ပြုံးရုံပဲ ပြုံးနေလိုက်တယ်။

တို့ များ ရဲ့ ဘဝ ဘယ်လောက်အဓိပ္ပာယ် ရှိသလဲဆိုတာကို တို့ ကိုယ်တိုင်ကလွဲရင် အခြား ဘယ်သူသိနိုင်မှာ လဲ၊ အဲ.. သိနိုင်သူ တစ်ဦးတော့ ရှိတယ်။

အဲဒါ ဘယ်သူလဲဆိုတော့ "နီ" ပဲပေါ့။

လောကကြီးရဲ့ ဆန်းကြယ်မှုထဲမှာ စိတ်တန်ခိုးရဲ့ ဆန်းကြယ်မှုဟာ အံ့ဩစရာ အကောင်းဆုံး ပဲလို့ ဆိုကြရင် တို့ များ ရဲ့ စိတ်ဆွဲအား ရိုက်လင်းတန်းကြောင့်၊ တို့ များ ရဲ့ နှလုံးအိမ်မှာ ထူးခြားစွာ သန္ဓေတည်နေသော "နီ" သာလျှင် တို့ စိတ်ကို အသိနိုင်ဆုံးနဲ့ နားအလည်နိုင်ဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တို့ များ ယုံကြည်တယ်။

ဒါပေမဲ့ အမှန်တကယ်တော့လည်း တို့ ခံစားချက်ကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ကာယကံရှင် "နီ" မသိစေချင်ဘူး။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့...

တို့ များ ရဲ့ ချစ်ခြင်းဟာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းထက် ပေးဆပ်ခြင်းတွေနဲ့ ပဲ အမြဲထားဝရ ရှင်သန်နေ တဲ့ အတွက်ပါ။

"နီ" အတွက် တို့ တွေ့နှလုံးသား ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ရှင်သန်နိုင်မလဲဆိုတော့ တို့ တွေ့ရဲ့ ဒီဘဝ နောက်ဆုံးထွက်သက် အထိပေါ့ကွယ်။

ထိုထက်ပိုတဲ့ စွဲလမ်းမှုအားတွေဟာ သတိတရားကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် နောင် တမလွန် ဘဝတွေအထိတိုင်အောင် ဖြစ်လိမ့်မယ် "နီ"။

ဒါပေမဲ့ တို့ များ ထင်ပါတယ်...

တို့ များ ဟာ ထိန်းချုပ်ခြင်း၊ ချုပ်ထည့်ခြင်း၊ ဆင်ခြင်ခြင်းဆိုတဲ့ အတတ်ပညာတွေနဲ့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေတတ်မှ တော့...

ဒီဘဝမှာ ပဲ တို့ များ "နီ" ကို ချစ်တဲ့ ချစ်ခြင်း ပြီးဆုံးပါရစေတော့

။

ချစ်ခြင်းဟာ ထိန်းချုပ်ခြင်းရဲ့ ကြိုးကိုင်မှုကို ခံလိုက်ရတဲ့ အခါ ဘယ်လောက်ပင်ပန်း ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာ ခံစားရတယ်ဆိုတာကို တို့ များ သာလျှင် အသိဆုံးပါ "နီ" ရယ်။

ဒါကြောင့် ...

တို့ များ လေ "နီ" ကို ဒီဘဝရဲ့ နောက်ဆုံး ထွက်သက်လေးအထိပဲ နှင့်နှင့်သီးသီးကို ချစ်သွားပါရစေတော့ "နီ" ရယ် ...

အပိုင်း(၁)

အခန်း(၁)

နေသူရိန်

"ဟဲ့...နေသူရိန်အတွက် အခန်းပြင်ဆင်ဖို့ စဉ်းစားစမ်းပါဦး မေ၊ ကလေးက အဖော်ပါမှာ ပဲ အဖော်နဲ့ တစ်ခန်းထဲထားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား မသိပါဘူး"

တို့ များ ရဲ့ အဒေါ် ပျာလောင်ခတ်ခြင်းကို တို့ တွေစတင်ကြုံတွေ့ ရတဲ့ နေ့ဟာ "နေသူရိန်" ဆိုတဲ့ မင်း ပညာရေးအတွက် တို့ များ အဒေါ်အိမ်မှာ လာရောက်နေထိုင်ပြီး ဆယ်တန်းဖြေမယ်လို့ သတင်းရတဲ့ နေ့ပဲ။

နာမည်ကိုက အင်အားရှိပြီး လွှမ်းမိုးမှုရှိလိုက်တာ။

နေမင်းရဲ့ အလင်းရောင်တောင် မလာသေးဘူး။ ညဘက် မိုးကုတ်က

နေ ဖုန်းလာတယ်။ မင်းကို ဒီမှာ ထားမယ် ဆိုတာနဲ့ တို့ များ အဒေါ်က စတင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး တို့ များကို ပထမဦးဆုံး တိုင်ပင်ဖော်ပြတယ်။

"ဒေါ်လေးကလည်း သမီးပျိုအတွက် အရင်မစဉ်းစားဘူး"

တို့ များ ရဲ့ ခေါင်းထဲ စတင် ရောက်လာတာက သဇင်မောင်မောင် အတွက်ပဲ။ သဇင်မောင်မောင်က တို့ များ ရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ။ တို့ များ အဒေါ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပေါ့။ တို့ များ အိမ်ကြီးရဲ့ ဆည်လည်း လေးပဲ။ ဘယ်သူတွေ ဘာတွေပဲလုပ်လုပ် သဇင်မောင်မောင်အတွက်ပဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အပူအပင် အကြောင့်အကျမရှိ နေနိုင်လို့ သန့်စင်ပြီး ကလေးလေး တစ်ယောက်လိုပဲ ဖြစ်နေတယ်။

"မရှိ" ဆိုတဲ့ စကားကို နားမလည်သူမျိုး ဖြစ်နေလို့ ပဲ ဖြူစင်နေသလား မသိပါဘူး။ တို့ တွေရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲလေးဟာ သိပ်ကို ဖြူစင် သန့်ရှင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ သူလည်း ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေမှာ ပဲ ဖြစ်လို့ သူ့အတွက် တို့ တွေ ခေါင်းခဲနေရပြီလေ။

ဒီအချိန်မှာ ထပ်ဆင့်လို့ မိုးကျ ရွှေ့ကိုယ်တော်လေးက ရောက်လာဦးမယ် ဆိုတော့ တို့ တွေ သက်ပြင်းသာ ရှိုက်လိုက်မိတော့တယ်။

"နေပါဦး ဒေါ်လေးရယ် မလောပါနဲ့ ဦး ကျွန်မစီစဉ် ပေးပါ့မယ် လူငယ်ဆိုတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်မှာ ပဲ ဒေါ်လေးတို့ အိမ်ဘေးကတိုက်က လွတ်နေတာပဲဟာ အဲဒီမှာ ပဲ စီစဉ်ပေးရင်ကော၊ ဦးမောင်က အမေရိကားက ရုတ်တရက်ကြီး ပြန်ချလာမှာ မှ မဟုတ်တာ"

"အင်း ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ သမီးလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်မှာ ပဲ။ မောင်မောင့် အိမ်က ပြန်ပြင်စရာတွေများ လိုဦးမလား ကြည့်ပါဦး မေလေးရာ၊ ဒီကိစ္စ ညည်းပဲ ကြည့်လုပ် လိုက်တော့။ အင်း..သမီးတစ်

ယောက်တည်းကိုပဲ ညည်းနဲ့ နိုင်နိုင်နင်းနင်း အပ်ထားတာ။ ခု ထပ်တိုးလာတော့ ..."

"စာသင်တဲ့ ကိစ္စက အသာထားပါဦး ဒေါ်လေးရာ သူတို့ ဘယ်တော့လာမှာလဲ"

"သင်္ကြန်ပြီးတော့ လာမယ်တဲ့ မန္တလေးသင်္ကြန် ကျဦးမယ်ဆိုလားပဲ"

"ဪ ဒါဆိုရင် အချိန်ရပါသေးတယ်။ ကျွန်မ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်"

"အေး...မေလေးရေ ညည်းပဲ အားကိုးရတော့မှာပဲ။ ညည်းမှာ ညီမတစ်ယောက်အပြင် မောင်တစ်ယောက်တိုးလာပြီလို့ သာမှတ်လိုက်တော့။ သူတို့ရဲ့ အဆိုးအကောင်းဟာ ညည်းအပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်နော် ကိုင်း..မောလာလို့ ဒေါ်လေးပစ္စည်းတွေ ညည်းပဲ သိမ်းထားလိုက်တော့ လိုမှ ဒေါ်လေးတောင်းမယ်"

ဒေါ်လေးကတို့ များလက်ကို သူ့ရတနာဘူး အပ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ တို့မှာ ဗြဟ္မာကြီးဦးခေါင်းလိုပဲ ချက်ချင်းထားစရာ နေရာမရှိဖြစ်ပြီး တို့များ အိပ်ခန်းထဲကို သွား၊ တို့များ ဆီမှာ သီးသန့် ထားပေးထားသော မီးခံသေတ္တာထဲ ထည့်သိမ်းလိုက်တယ်။ ပစ္စည်းတွေဟာ ဘာတွေလဲလို့လဲ ကြည့်ရသေးတယ်။ အဖြူတွေ၊ စိန်ဖြူသန့်၊ ရတီစည်းစုံကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒေါ်လေးရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ခံရလေလေ တို့ဘဝဟာ သတိတွေ၊ ဂရုစိုက်မှုတွေနဲ့ ကျဉ်းမြောင်းလာလေပဲ။

ထိုစဉ်မှာပဲ တယ်လီဖုန်းသံက မြည်လာပြန်တယ်။

အောက်ထပ်မှာ ရှိတဲ့ လိုင်းဖုန်းကို အိမ်ကြီးရှင်သုံးယောက်က ကိုင်လေ့မရှိကြဘူး။ သူတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ဖုန်းလေးတွေ ကိုယ်စီ ရှိကြတယ်။

ဒါကြောင့် တို့ များကပဲ ပြေးကိုင်ရတယ်။

"ဟဲလို အမိန့်ရှိပါရှင်"

"ရန်ကုန်ကလား"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"

"ဦးမောင်မောင်တူးအိမ်ကနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"

"ဒါဆို အခုပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ"

တို့ များ ပြုံးလိုက်မိတယ်။ အရွယ်ရောက်စ ကောင်ကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အသံကို တို့ တွယ်ဆဲမိတယ်လေ၊ ခပ်ဩဩလေး။

"ဦးမောင်မောင်တူးဇနီး အန်တီနဲ့ ...ရပါတယ်လေ...ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ပြောလည်း ဖြစ်ပါတယ် မိုးကုတ်ကပါ"

"ဒေါ်လေးက ရေချိုးနေတယ်.. ကိစ္စအထူးရှိရင် ကျွန်မကို ပြောလို့ ရပါတယ် ကျွန်မက ဦးမောင်မောင်တူးဇနီး ဒေါ်စိုးစိုးကျော်ရဲ့ တူမပါ"

မိုးကုတ်က ဆိုတော့ ဒေါ်လေးတို့ ရဲ့ အရေးပါပုဂ္ဂိုလ်မိသားစု ထဲကပဲဆိုတာ တို့ များ အတပ် သိလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် တို့ များ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ဖြေပေးလိုက်ရတယ် ဆိုရင်ပဲ တို့ များ ရဲ့ ဘဝထဲကို မင်းဟာ လေလှိုင်းမှ တစ်ဆင့် ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာတော့တာပဲ။

"ဟာ ... ဒီလိုဆို အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော် နေသူရိန်ပါ။ ကျွန်တော် မိန်းမရှိတဲ့ အိမ်မှာ မနေချင်ဘူး၊ မယ်မယ်တို့ က အတင်းစီစဉ်တာ။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီက အဒေါ်တို့ အိမ်မှာ လက်ခံဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်း ငြင်းဆန်ဖို့ ပြောပေးပါ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။

ဘယ်လိုအကြောင်း ကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သီးခြားတိုက်ခန်းတစ်ခုမှာ ပဲ ငှားနေချင် ပါတယ်"

"ပလိစ် နေသူရိန်၊ တို့ များကို စကားနည်းနည်းပြော ခွင့်ပေးပါဦးလား၊ မင်းအတွက် အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ် .."

တို့ များက နားလည်စွာနဲ့ မင်းကိုဖြည့်စွက်ပေးဖို့ ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် မင်းကို စိတ်ချမ်းသာမှု ပေးလိုတဲ့ စိတ်နဲ့ မင်းစကားကို ကြားဖြတ်ဟန့်တား လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မင်းထံက အသံတိတ် သွားတယ်။

ရုတ်တရက်ကြီး ဆိုတော့ ဖုန်းလိုင်းများ ပြတ်တောက်သလားလို့ တို့များ တောင် သံသယဝင်သွားပြီး...

"ဟဲလို...ဟဲလို"

"ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်"

"ဒီလိုပါ နေသူရိန် တို့ များ အိမ်ဟာ လွတ်လပ်ပါတယ်။ ပိုပြီးလွတ်လပ်တာက ခြံကြီးထဲမှာ တိုက်နှစ်လုံးရှိနေတယ် တစ်လုံးက အားနေတယ်။ ယခင် နေထိုင်တဲ့ တို့ များ ဦးလေးက အမေရိကား ကိုထွက်သွားလို့ အဲဒီတိုက် အားနေတယ်။ အဲဒီမှာ မင်းတို့ ကို နေခွင့်ပြုလိုက်ဖို့ တို့ များ အဒေါ်ကို တို့ များ တောင် ပြောပြနေမိသေးတယ်"

"အင်း ... ဒါဆိုရင် နည်းနည်းတော်သေးတယ်။ အဲဒီ တို့ များကို ကျေးဇူးတင်တယ်"

"မလိုပါဘူး၊ ကိုင်း မင်းကျေနပ်ပြီဆိုရင် တို့ များ မင်းအတွက် ပိုပြီး အဆင်ပြေပြေ နေနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးချင်လို့ ၊ မင်းနဲ့ ဘယ်သူတွေ ပါလာမှာ လဲ၊ ဘယ်လိုတော်စပ်သလဲ..."

"ကျွန်တော်နဲ့ အတူ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပါမှာ "

"ဘုရားရေ"

တို့ များ ဘုရားတလိုက်မိပြီး ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ် မထားနိုင်တော့ နှုတ်
ဖျားကပင် ထွက်သွားလေပြီ။

"ကျွန်တော်တို့ ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ပေးမယ့်သူက တစ်ယောက် မယ်မ
ယ်က ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေကို အဆောင်မှာ နေဖို့ စီစဉ်တာ၊ ကျွန်
တော် လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီကလက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းစေချင်
တာ"

"အင်း.. ခက်တော့တာပဲ၊ တို့ များ သာ အိမ်ရှင် ဆိုရင်တော့ လက်မခံ
နိုင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"တို့ များ အိမ်မှာ လည်း အပျိုတွေရှိတာပဲကိုး ထားပါလေ၊ တို့ များ
အဒေါ်ကို ပြောပြလိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ဖြစ်
မင်းမိဘတွေရဲ့ ကျေးဇူးအရ မင်းဟာ တို့ များ ဆီမှာ ပဲ နေဖြစ်မှာ ကျိ
န်းသေပါတယ် ဒေါ်လေးတို့ က လက်ခံမှာ ပဲ"

"ဒီလိုဆိုလည်း ပြီးရောဗျာ မယ်မယ်ပြန် လာပြီ၊ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်
တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့ တို့ များ အဒေါ်ကိုလည်း မပြောနဲ့
တော့ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး လို့ သဘောထားလိုက်ပါ"

ဖုန်းချသွားလေသည် ။

အံ့အားသင့်ခြင်းနှင့်အတူ မအီမလည်ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သူမှာ တို့ များ
ဖြစ်သွားရသည် ။ မင်းဟာ လူရောက်မလာသေးခင်မှာ ပဲ အသံနဲ့ တော
င် တို့ များကို တွေ့ဝေအောင် လုပ်နေပါလား ကလေးရယ်။

ဒေါ်လေးကိုပြောပြဖို့ သင့်၊ မသင့် စဉ်းစားနေရတယ်။

ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ တော့...

"ဒေါ်လေးရယ်.. မသိချင်ဟန်ပဲ ဆောင်နေလိုက်ပါ။ နေသူရိန်မိဘကို လည်း ဘာမှ ပြန်ပြောပြ မနေပါနဲ့ တော့၊ ကူညီရမှာ ကတော့ ကူညီရမယ့်သူတွေပဲ မှတ်လား"

"အင်း ...နေသူရိန် လာနေလို့ ကတော့ ဘယ်လောက်နေနေ အကြောင်းလား။ ညည်း ညီမနဲ့ ဖြစ်သွားလို့ ကလည်း မိဘချင်းကလည်း ကျေနပ်ပြီးသား ဆိုတော့ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး သူနဲ့ ပါလာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်လိုမှန်းမသိတော့ တာဝန်ကြီး လာပြီ မေလေးရေ ညည်းတာဝန်ပဲ။ ဆိုင်တာဝန်ကို လျှော့ပေါ့ပြီး သူတို့ ကိုဂိုက်ဒ် လုပ်တဲ့ တာဝန်ပဲ ညည်းအပြည့်အဝယူပြီး မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်ပေတော့"

"ဟင်း"

နေသူရိန် ရောက်ရှိလာမည့် သတင်း၏ နောက်ကွယ်မှ ပါလာသော သပွတ်အူထွေးကြီးက တို့ များ ခေါင်းပေါ်၊ တို့ များ ၏ တာဝန်တစ်ရပ် ဖြစ်လာတော့မည် ဆိုတော့ တို့ များ စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ရပြီ။ ဒီအရွယ်ဆိုတာ အပေါင်းအသင်းကို ခင်တွယ်တဲ့ အရွယ်ပဲလေ။ မိဘတွေ ပြောဆိုမရ၍ လွှတ်လိုက်တာဆိုပါက မေလေး ခေါင်းခံပေဦးတော့...။ နေသူရိန် သဇင်မြိုင်သို့ ရောက်မလာခင်တည်းက အလုပ်အများ ဆုံး၊ စိတ်အများ ဆုံးသူမှာ တို့ များ ဖြစ်ခဲ့ရတာကို နေသူရိန်က တော့ သိရှာမည်မထင်ပါ။

အခန်း(၂)

"ဇင်ဇင် နေခဲ့ပါဦးတော့လားဟယ်၊ မေလေး တစ်ယောက်တည်း ဧည့်သည် တွေကလည်း လာကြမှာ "

"နိုး..နိုး..ဧည့်သည် တို့ ၊ အိမ်ရှင်တို့ ဆိုတာ မီးနဲ့ မှာ မဆိုင်ဘဲ မေမေ ရယ် သွားပါရစေ။ ဟိုကောင်တွေနဲ့ ချိန်းပြီးဖြစ်နေလို့ ပါ။ ဦးဆန် ကား တောင်ထုတ်ပြီးပြီ၊ ဘိုင့်ဘိုင်"

ပြည့်စုံခြင်းများ နှင့် မွေးဖွားလာသော သဇင်မောင်မောင် အတွက်က ဆန္ဒဟူသမျှကို ဖြစ်အောင်လုပ်ခွင့်ရှိသော ကုသိုလ်အကျိုးဆက်က ပါ လာသည် ။

သွားချင်ရာသွား၊ လာချင်ရာလာ။ မဟုတ်တာတော့ မလုပ်နဲ့ ဟူသော ဖခင်ခွင့်ပြုချက်အရ ဖခင်က မွေးနေ့လက်ဆောင် အဖြစ်ပေးထားသော Mark II တစ်စီးကို ဒရိုင်ဘာဦးဆန်နီ မောင်းစေကာ လမ်းသလားလျက် ရှိသည် ။ အပြင်မထွက်သောနေ့ ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်။ ထွက်စရာ ကိစ္စများကလည်း ဆီလို အပေါက်ရှာကာ ရှိနေတတ်လေသည် ။

ဒေါ်လေး စိတ်ညစ်သွားသလို မျက်နှာနှင့် တို့ များကို ကြည့်လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ တို့ များက သဘောပေါက်လိုက်ပြီး ဒေါ်လေးအတွက် ဘေးကြပ်နံကြပ်ဖြစ်နေပြီ။

စနေနေ့လို နေ့မျိုးကို ကိုယ်တိုင် ဆိုင်မထွက်ရမှာ ကို သိန်းတစ်ရာ

လောက် ဆုံးရှုံးသွားသလိုမျိုး ခံစားရသည်။ ။

တစ်ဖက်ကလည်း ...

သင်မြိုင်အတွက် အင်မတန်အရေးပါသော ရွှေဧည့်သည် လေး ရောက်လာတော့မည်။ မနေ့ကတည်းက ရောက်ဖို့ ရောက်မလာသေး။ ကိုယ်တိုင်ကြိုမှ ကောင်းမည်ဟု ထင်နေပုံ...။

ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် မိုးကုတ်မှ ဆင်းလာကြသော ရွှေကိုယ်တော်တို့ က လမ်းမှာ တည်းချင်သည့် နေရာတည်းခိုကြပေမည်ဟု တို့ များကတော့ ကြိုတင်မှန်းဆ ထားပြီးသားပင်။ ထို့ကြောင့် ဘေးကြပ်နံကြပ်ဖြစ်နေ သော ဒေါ်လေးအတွက် တို့ များကလဲ ထွက်ပေါက် ဖန်တီးပေးရသည်။ ။

"ဒီလိုဆို ဒေါ်လေးပဲ သွားလိုက်ပါလေ၊ မေလေးပဲ စောင့်နေပေးလို က်မယ် ဒေါ်လေး ဖောက်သည် တွေက ဒေါ်လေးနဲ့ ပဲ အဆင်ပြေမှာ လျှော့ခိုင်းတာလည်း မတန်အင်ကာဆိုရင် မေလေးလည်း ဆုံးဖြတ်ရခ က်တယ် ကျွန်မပဲ ရွှေဧည့်သည် တွေကို စောင့်ကြိုနေလိုက်ပါ့မယ်"

တို့ များ အင်္ဂါအတူးလေးနဲ့ ဖြေလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ဒေါ်လေးက ရ င်ထဲက အလုံးကြီးကျသွားသလို...

"ဟူး" ခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပြီး...

"အေးပါ မေလေးရယ် ညည်းရှိနေရင်တော့ ပြည့်စုံပါပြီ ဒေါ်မာမာတို့ အငြိအငြင်တော့ မခံနိုင်ဘူးကွယ် သူ့သားကို ဂရုစိုက်ပါ"

"စိတ်ချပါ ဒေါ်လေးရယ် ရွှေကိုယ်တော်လေး မျက်နှာမညိုစေရပါ ဘူး"

"ဒါဖြင့် ဒေါ်လေး သွားတော့မယ်"

"ဟုတ်"

ဒေါ်လေး ကားထွက်သွားသည် ကို ခေတ္တကြည့်လိုက်ပြီး တို့ များ ခြံထဲ ဆင်းခဲ့တယ်။ တို့ များ ရဲ့ ပန်းပင်လေးတွေ ရှင်သန်နေမှုကိုကြည့်ပြီး တို့ များ ရင်ထဲ ပီတိပန်းလေးတွေ ပွင့်လန်းလာတယ်။ လူလည်း လန်းဆန်းလာတယ်။

နှင်းဆီခင်းဘက်ရောက်တော့ မာလီက...

"ပန်းခူးမလို့ လား မမလေး"

"မခူးပါဘူး တစ်နေ့ကပဲ ဘုရားတင်ထားတာ။ ဒီနေ့မှ အစွမ်းကုန်ပွင့်ပြီး လှနေတယ် မနက်ဖြန်မှ ခူးမယ်"

"မမလေးကော မပန်တော့ဘူးလား"

"မပန်တော့ပါဘူး ဒီနေ့မှ အပြင်သွားဖို့ မရှိတော့တာ"

"ဒါပေမဲ့ တစ်ပွင့်ခူးထားပြီး ဖြစ်နေလို့ ပန်လိုက်ပါ မမလေးရာ... ပန်းကလေးနော်၊ ပန်သူမရှိလို့ မျက်နှာငယ်နေတယ်"

မာလီမတ်စေ့ အပြောကောင်းကောင်း နှင့် သူခူးထားပြီး ဖြစ်နေသော နှင်းဆီအနီတစ်ပွင့်ကို တို့ များကို လှမ်းပေးတယ်။

တို့ များ နှစ်သက်တဲ့ ကြက်သွေးရောင် အနီရဲ့လေး ဖြစ်တယ်။ တို့ များ ဆံပင်ရင်းမှာ ထိုးစိုက် ပန်ဆင်လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ တို့ ရင်ထဲမှာ လန်းဆန်းလာတယ်။

ပန်းတွေထဲမှာ နှင်းဆီကို တို့ များ အနှစ်သက်ဆုံးပဲ...။

ရန်လိုတတ်တယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် အမှန်တော့ ရဲရင့်တာပါ။ မထိလျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်မပြုတတ်ဘူး။ ထိသူကိုသာ တုံ့ပြန်တတ်တာ

။ နှင်းဆီတစ်ပွင့် တို့ ခေါင်းပေါ်မှာ ရှိနေတာဟာ တို့ အတွက် အဖော် ကောင်းတစ်ယောက် ရှိနေသလိုပဲ ခံစားရတယ်။

တို့ တွေ ပန်းခင်းတွေဘက် လမ်းလျှောက်ရင်း မာလီကို တို့လိုချင်တဲ့ ပုံစံတွေ မှာ ကြားနေတုန်းမှာ ပဲ ခြံထဲကို အနက်ရောင် လင်နီခရူဆာ တစ်စီးဝင်လာတယ်။ တို့ လှမ်းကြည့် နေတုန်းမှာ ပဲ ကားဟာ ပေါ်တီကို အောက် မရပ်ဘဲ တို့ များ ရှိရာဘက်ကို ဦးတည်လာတယ်။ တို့ ရပ်နေလို က်တယ်။ တို့ များကို တိုက်ပြီးတော့ ကျော်ဖြတ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး ဆို တာ တို့ များ သိနေတယ်လေ။ တို့ များ ရပ်နေတဲ့ နေရာမှာ ကွန်ကရစ် လမ်း ဆုံးနေပြီ။ နှင်းဆီပန်းအိုးတွေပဲ ရှိနေတာ။

တို့ များ ရဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကားကလေးဟာ တုန့်ခနဲရပ်သွားပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာတယ်။

ခပ်ပုပု၊ သေးသေးကွေးကွေးတစ်ယောက်။

အင်မတန် ဝတဲ့ ဖက်တီးပုတ်လေး တစ်ယောက်။ နောက် အသက် ၄ ၀ ဝန်းကျင်ရှိ လူတစ်ယောက်။

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကတော့...

တို့ များ ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာတယ်။

တို့ များ မြင်ဖူးသမျှ ယောက်ျားလေး တွေထဲမှာ အချောဆုံးပဲ။

အရွယ်ရောက်စ မြီးကောင်ပေါက်အရွယ်၊ စကောစက အရွယ်ဆို တော့ ခန္ဓာကိုယ် အနေအထားက အချိုးအစား မပြေပြစ်သေးပေမယ့် အ ရပ်အမောင်းအရတော့ အရွယ်ရောက်လာရင် အချိုးအစားပါ ပြေပြစ်ပြီး ရုပ်ရည်ကလည်း ချောမောခန့်ညားမှုကို ဆောင်မယ့် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လို့ ခန့်မှန်းမိတယ်။

ကြည့်စမ်း ရွန်းလက်တောက်ပ နေသော မျက်လုံး၊ ပြုံးယောင်ယောင် နှုတ်ခမ်းကလေးက လှုပ် လာပြီး...

"ဒီက တို့ များ လား"တဲ့ ။

ကြည့်စမ်း.. "တို့ များ " ဆိုတဲ့ နာမ်စားလေးကို သူ့အမှတ်တရနဲ့ သုံးစွဲလိုက်တာ...။

သို့ဆိုလျှင် သူဟာ နေသူရိန်ပေါ့။

နေသူရိန်...

နာမည်မှာ တင် စွမ်းအားရှိတာ မဟုတ်ဘူး ။ လူမှာ လည်း စွမ်းအားတွေအပြည့်နှင့်ပါလား...။

"ဟုတ်တယ် ဒါဆိုရင် မင်းက နေသူရိန်ပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒေါ်လေးလည်း မင်းတို့ ကို စောင့်နေသေးတာ။ စောစောကမှ ဈေးထွက်သွားတာ"

"ရပါတယ် ကျွန်တော်တို့ မှာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ တိကျတဲ့ အချိန်မှ ပေးမထားတာ၊ ဒေါ်လေး မရှိပေမယ့် တို့ များ ရှိနေရင် ရတာပဲ"

"တို့ များက မေလေး တဲ့ "

"မေလေး.. မေလ လေးရက်မှာ မွေးလို့ လား"

" မဟုတ်ဘူး "

"ဒါဖြင့်"

"တို့ များ အဖေစကားအရ သူ့အမေနဲ့ သိပ်တူလို့ သူ့အမေ အသေး

စားလေး ဆိုပြီး မေလေးလို့ နာမည် တွင် သွားတော့တာပဲ။ တို့ များ အဖေက အဲဒီ "မေလေး" ဆိုတဲ့ နာမည်က အတည်ပေးလိုက် တော့တာ ဪ.. နာမည်ဦးကာချဲ့နေတာနဲ့ မင်းတို့ ကိုတောင် နေရာမချ ထားရသေးဘူး ဒီလမ်းကိုဆက်သွားပါ သစ်ခွရုံအကျော်က အိမ်မှာ မင်းတို့ အတွက် စီစဉ်ထားပြီးပြီ"

"လေးလေးနဲ့ မင်းတို့ သွားနှင့်ကွာ ငါ လမ်းလျှောက် လိုက်ခဲ့မယ်"

ကျန်သုံးယောက်က ကားပေါ်ပြန်တက် သွားတယ်။ မင်းက တို့ များနဲ့ အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

"မတ်စေ့ရေ ဧည့်သည် တွေပစ္စည်း ဝိုင်းသယ် ပေးလိုက်ဦး။ ပြီးရင် အညို့ကို ဧည့်သည် တွေ ထမင်းစားဖို့ ပြင်ဆင်ထားဖို့ ပါ သွားမှာ လိုက်တော့"

အကွက်စေ့အောင်မှာ ကြားလိုက်တဲ့ တို့ များကို မင်းခိုးကြည့် နေမယ်မှန်း တို့ သိတယ်။

"မင်းတို့ မိုးကုတ်က ထွက်လာတာ သုံးရက်ရှိပြီနော်"

"မန္တလေးမှာ တစ်ည၊ မိတ္ထီလာမှာ တစ်ည၊ တောင်ငူမှာ တစ်ည အိပ်လိုက်တယ်။ နေပူတဲ့ အချိန် ကားမစီးချင်လို့ "

"တို့ များက စိတ်ပူနေကြတာ"

"မပူပါနဲ့ ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"အင်းလေ... ခုလို ချောချောမောမော ရောက်လာတာ တွေ့ရတော့ တို့ များ ရင်အေးရပြီပေါ့"

တို့ များ ဘေးမှာ မင်းက ယှဉ်တွဲပြီး လျှောက်လာတယ် ဆိုရင်ပဲ တို့

များ ရဲ့ အရပ်ဟာ မင်းပုခုံး လောက်ပဲ ရှိတယ်။

တို့ များ ခန့်မှန်းကြည့်တာ မင်းအသက်အရွယ်ပဲ။

ဒီနှစ်မှ ဆယ်တန်းရောက်တယ်ဆိုရင် မင်းငယ်စဉ်က ကျောင်းထားတာ သိပ်နောက်ကျနေလို့ ဖြစ်မယ်။ ဒါတွေ တို့ များ မမေးသေးဘူး။ မင်းရှက်သွားမှာ စိုးလို့ လေ။

ဆယ်တန်း ဘယ်နှခါမြောက် ဖြေမှာ လဲလို့ မေးချင်တာ၊

"မေ..."

တို့ များ နားထဲ ပလုံးပထွေးနဲ့ မသဲမကွဲအသံ တစ်ခုဝင်ရောက် လာတယ်။

တို့ များကို မင်း"မေ" လို့ ခေါ်လိုက်တာလား။ "မမ" လို့ ခေါ်လိုက်တာလား မသဲကွဲ လိုက်ဘူး။

တို့ များ မင်းကိုဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်တော့ မင်းက ပြုံးပြီး လက်ကလေး ဖြန့်ကာ တို့ မျက်နှာနား ကပ်ပြတယ်။

ဪ... မင်းအပြုံးတွေဟာ မင်းရှိရင်းစွဲ ပင်ကိုအလှကို ကျက်သရေ ပိုရှိအောင် ဖြည့်စွက် ပေးလိုက်သလိုပဲ။ သွားစွယ်တန်းလေးက ပုလဲရောင် တောက်နေပြီး သွားတက်ကလေး ပါနေတာက ချစ်စရာ ကောင်းရုံတင် မကဘူး၊ ပါးချိုင့်လေး နှစ်ဖက်တောင် ပါသေးတယ် ဆိုတော့ မင်းဟာ ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ ချောလွန်းနေတယ်။

မင်းရဲ့ ချောမော လှပခြင်းကပဲ ဆွဲဆောင်မှုတစ်ရပ် အနေနဲ့ တို့ ရင်ကို ခုန်စေတာလား။

"ရှေ့ ယူလေ... မေ့ပန်းပါ စောစောက ပန်ထားတာ မြင်ပါတယ် ကျ

သွားတာလည်း မြင်လိုက်တယ်..."

"အင်းပါ... တို့ များက ဘာကိုများ ငြင်းဆန်နေလို့ လဲ"

တို့ များ လှုပ်ရှားမှုကို မင်းက မမှီတ်မသုန် ကြည့်နေတယ်။

မင်းအကြည့်တွေကို အရေးမစိုက်တဲ့ ဟန်မျိုးထားပြီး မင်းတို့ နေဖို့ လျာထားတဲ့ အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ပထမဦးဆုံးက ဧည့်ခန်းပဲ။

"မေ..."

သူငယ်ချင်း အများ စုက "မေ" လို့ ခေါ်ပေမယ့် ထူးခြားတယ်မထင်မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းက တို့ များကို "မေ"လို့ ခေါ်တာကို တို့ များ ထူးခြားစွာ ခံစားလိုက်ရသလိုပဲ။

"နေဦး နေသူရိန်၊ မင်း စကားမဆက်နဲ့ ဦး"

မင်းပြောလာမယ့် စကားတွေကို တို့ တွေနားမထောင်သေးဘဲ လက်နဲ့ ကာ နှုတ်ကလည်း တားပြီး တရစပ်ဆိုသလို...

"မင်း တို့ ကိုခေါ်လိုက်တဲ့ နာမ်စားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တို့ များ လက်မခံနိုင်ဘူး"

"ကျွန်တော် ဘယ်လိုခေါ်လိုက်လို့ လဲ"

"ကျွတ်... မင်းခေါ်တာ မင်းအသိဆုံး နေမှာ ပါ..."

စိတ်မရှည်သလို သွားခြေနဲ့ လျှာထိပ် ထိတွေ့တဲ့ စုတ်သပ်သံကို ပြပြီးမှ ပြောချလိုက်တော့ မင်းက ပြုံးတယ်။

"မေလေး နာမည်ကိုခေါ်တာပဲ..."

"မင်းထက် တို့ အသက်အရွယ် အားဖြင့် ကြီးတယ်။ တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ

မလေ့ထုံးတမ်းအရ ကိုယ့်ထက် တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့် ကြီးတဲ့ သူကို တောင် ရိုသေလေးစားရတယ်။ မင်းသုံးတဲ့ အသုံးအနှုန်းက မင်းထက်ငယ်တဲ့ သူတစ်ယောက်ကို သုံးနေသလိုမျိုး ဖြစ်မနေဘူးလား"

"ဒါဖြင့် တို့ များက ဘယ်လိုဘယ်လို သုံးစေချင်သလဲ..."

"တို့ များ ညီမခေါ်သလို မမကြီးလို့ ပဲ ခေါ်ပေါ့"

"မခေါ်ချင်ဘူး"

"ဒါဖြင့်..."

"စဉ်းစားဦးမယ်"

ဘုရားရေ၊ တော်တော်ခေါင်းမာမယ့် ချာတိတ်ပါလား။ သဘောတော် အတိုင်းပဲ ရွှေကိုယ်တော်၊ ရှင့်သည်းညည်းကို တို့ များ ဝဋ်ရိုနေသေး သရွေ့တော့ ခံရဦးမှာ ပဲပေါ့။

"မိုက်တယ်..."

"ဘာကိုပြောတာလဲ..."

"မိုးကုတ်အိမ်ပုံစံကြီးက အောက်လို့ မကြိုက်ဘူး။ ဒီပုံစံလေးက လှတယ်နော်။ အိုက်လိုက်တာ၊ Aircon ဖွင့်မထားဘူးလား"

"စောစောကမှ ဖွင့်လိုက်တာ..."

"ဟုတ်တယ်။ လူမရှိသေးတော့ ပိတ်ထားတာ။ အိပ်ခန်းတွေ သုံးခန်းက အပေါ်ထပ်မှာ ရှိတယ်။ အောက်ထပ်မှာ တော့ တစ်ခန်းရှိတယ်"

"ဟာ.. ဒီလိုဆို တို့ အောက်ထပ်ပဲယူမယ်။ မင်းတို့ သုံးယောက် အပေါ်မှာ ပဲနေကြ"

အသက်အကြီးဆုံးလူက လူကြီးပီပီ ပြောလိုက်သည် ။

"မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်"

တို့ များကို မင်း ခုထက်ထိ နာမ်စားသုံး မခေါ်သေးဘူး။

"လေးလေးက ဦးဝဏ္ဏတဲ့ ၊ မယ်မယ်ရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲ၊ သူတို့ က ကျွန်တော်နဲ့ ညီအစ်ကိုလို ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ သူက စိုင်းသာဌေး၊ သူက အောင်နိုင်၊ ဒါ မယ်မယ့်သူငယ်ချင်း အန်တီရဲ့ တူမ ဒေါ်မေလေးတဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ အများကြီးလှ အဲ.. ဝမ်းသာပါတယ်"

နာမည်ကသာ "အောင်နိုင်" လူကတော့ အင်မတန်သေးကွေး "ညွှက်စိ"လို့ မှတ်တမ်းတင် လိုက်မိသည် ။ ဖက်တီးက "ထမင်း" ဘယ်မှာ စားရမှာ လဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချက်ပြုတ်စားရမှာ လား"

"ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချက်ပြုတ်စားဖို့ မလိုပါဘူး။ စားချင်တဲ့ နေရာမှာ စီစဉ်ပေးမယ်။ မောင်မင်းတို့ သဘောလေ။ ဒီနေ့တော့ ဟိုမှာပဲ ပြင်ဆင်ထားတယ်။ တစ်အောင့်နား၊ ရေချိုးပြီးရင် ထမင်းစားဖို့ ကြွခဲ့ပါနော် တို့ များ ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေပါမယ်"

"ဟင် မမက ပြန်တော့မလို့ လား"

ညွှက်စိက မေးပြန်သည် ။

"ဘာလိုချင်သေးလို့ လဲ၊ တို့ များ လိုလေသေး မရှိအောင် ပြင်ဆင်ပေး ထားပြီးပြီလေ"

တို့ များ ၃-၄ရက်လောက် အချိန်ယူကာ ပြင်ဆင်ပေး ထားခဲ့သည် ။ ဘာမှ လိုလေသေး မရှိဟု ထင်ထားသော်လည်း ဘာများကျန် ခဲ့ပါလိမ့်ဟု ဝေခဲကြည့်နေစဉ်မှာ ပင်...

"မေ ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်ထားတာ ဟုတ်လား"

နေသူရိန်ထံမှ တအံ့တဩ အသံထွက်လာတယ်။

မင်းအကြည့်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ရွှန်းစိုတောက်ပနေတဲ့
မင်းမျက်လုံးတွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြန်တယ်။

အဲဒီအကြည့်ဟာ တို့ များ နှလုံးသားကို လှုပ်ခါစေတယ်။

တို့ များ ဟာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ အရွယ်ကိုကျော်လွန် သွားပြီဖြစ်
လို့ တို့ များ ရင်ထဲ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်မှုကို ဣန္ဒြေရရထိန်းချုပ် လို
က်ပြီး -

"ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ"

"မေရဲ့ ပြင်ဆင်မှုဟာ ဘာမှ မလိုဘဲ အနုပညာမြောက်တဲ့ ပြခန်းတစ်
ခုလိုပါပဲ။ ကျွန်တော် သိပ်နှစ်သက်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးပဲ သွားတော့မယ်နော် အားလုံးပဲ"

ဘယ်လောက်ပဲ ထိန်းချုပ်မှုတွေ များများ တို့ များ ရဲ့ ရင်ကို တုန်ခါ
စေတာ ကတော့ အမှန်ပါပဲ နေသူရိန်။

မင်းဟာ နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်စွာပဲ တို့ များ အပေါ်မှာ အင်အားကြီး
သော လွှမ်းမိုးမှုနဲ့ အတူ ရောက်ရှိ လာခဲ့ပြီကော...။

အခန်း(၃)

"တို့ ကျောင်းမှာ ပဲ တက်မှာ လား"

"တို့ သုံးယောက်စလုံး ဆယ်တန်းနှစ်ခါ ကျခဲ့လို့ ဒီနှစ်နောက်ဆုံး အနေနဲ့ ဒီမှာ လာနေပြီး ကြိုးစားဖို့ မယ်မယ်က လွှတ်လိုက်တာ"

ဇင်ဇင်နဲ့ မင်းတို့ သုံးယောက်က မိတ်ဆက် ပေးလိုက်တယ်။

ဇင်ဇင်ထက် မင်းတို့ သုံးယောက်က အသက်ပိုကြီး ပုံပေါက်နေတယ်။ ဒီမှာ ပဲ မင်းဆီက ပွင့်လင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျမိ ပြန်တယ်။

ချစ်သော ရင်နဲ့ ကြည့်မိတော့ တို့ များ အတွက် မင်းဟာ အရာရာကို လှပရှင်းသန့် နေတယ်။

"ဒီလိုဆို အပြင်ဖြေပေါ့"

"ဟုတ်တယ် မိုးကုတ်မှာ ပဲ ပြန်ဖြေမယ်"

"မေးခွန်းချင်း တူမှာ မှ မဟုတ်တာ"

"ဘယ်လိုမေးခွန်း လာ လာ၊ ဖြေနိုင်တာမျိုး သင်ပေးကြမှာ ပေါ့ ဇင်ဇင်၊ ဒါပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး"

"မီးက မီးသူငယ်ချင်း တွေနဲ့ ပဲ ဝိုင်းဖို့ ကို ဒီဇင်ဘာထဲက ကြိုးစားထား ရတာလေ။ အဲဒီဝိုင်း ကလည်း လူပြည့်နေပြီ။ သူတို့ က သုံးယောက်တောင် ဆိုတော့ တီချယ်ကို ထပ်ပြောလို့ ရမယ်မထင်ဘူး။ မီး အဲဒီဝိုင်း

င်းမှာ ပဲ တက်ချင်တယ်"

"မီး အဲဒီဝိုင်းလည်း တက်ရမှာ ပါ ခု ထပ်စီစဉ်ပေးတာက"

"ကိစ္စမရှိဘူး မမ၊ ကျွန်တော်တို့ အတွက်ပဲ သီးခြားစီစဉ်ပေးပါ။ မိန်းကလေးတွေ ပါတဲ့ ဝိုင်းလည်း မတက်ချင်ဘူး။ သီးခြားပဲ သင်ချင်တယ်"

မင်းက ဇင်ဇင်အပြောကို ပြန်လည်ချေပ လိုက်တယ်။ ဇင်ဇင်လို့ ဖူးမှတ်နေအောင် ချောသော မိန်းမချောလေး အပေါ်မှာ မင်းမတိမ်းညွတ်ဖူးလို့ တို့ များ မထင်ပါဘူးကွယ်။

မင်းတို့ ရဲ့ ခေါင်သူကြီးလို ဖြစ်နေတဲ့ တို့ များ သက်ပြင်း ချရပြီ။

"အေးကွယ်.. တို့ များ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်"

"တို့ မမကြီးတော့ ယူတို့ ရောက်လာမှ ပဲ ဦးနှောက်စားရပြီ"

ဇင်ဇင်က မထိတထိ ကလိသည် ။ အမှန်တော့ နေသူရိန်လို ကောင်စားမျိုးကို ဇင်ဇင် စိတ်မဝင်စားဘူးဟု ပြော၍ မရ။ ရုပ်ရည်အရ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အရတော့ စိတ်ဝင်စားမည် မှန်သော်လည်း ပညာအရတော့ ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျ ဟူသောရုဏ်ပုဒ်က နေသူရိန်ကို အမှတ်လျှော့စေခြင်း ဖြစ်မည်။

"မယှဉ်ရဲလို့ မဟုတ်ဘူး နော် မမ ကျွန်တော်တို့ က လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်လို့ ၊ ရန်ကုန်သူတွေနဲ့ ရောရောယှက်ယှက် မနေချင်ဘူး"

"အံ့မယ် ယူကပဲ ပြောရတယ် ရှိသေးတယ် တို့ ကလည်း ကိုယ်နဲ့ (Level)ပဲ တွဲချင်တာ"

ဇင်ဇင်၏ နှိမ်ချစကားက နေသူရိန်၏ အရှိုက်ကို ထိစေသည် ထင့်။ မျက်နှာနီရဲသွားသည် ။

တို့ များ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်၍ ကြားဝင်လိုက်ရသည်။ ။

"ဇင်ဇင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်မကြီးနဲ့ လေ ဧည့်သည် အပေါ်လည်း ခုလို ပြောဆိုတာမျိုး တို့ များ မကြိုက်ဘူး။ ကဲ ဇင်ဇင် ကိစ္စ မရှိရင် သွား တော့"

"ဟုတ်"

ဇင်ဇင်က ဧည့်ခန်းမှ ပြေးထွက်သွားတယ်။ ခေတ်၏ အဖိုးတန်ဆုံးနှင့် အကောင်းစား မှန်သမျှ ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှိနေသော၊ ခေတ်နှင့်အညီလည်း လိုက်လျောညီထွေ ရှိနေသော၊ ပင်ကိုယ်အလှ ကလည်း တောက်ပနေသော ဇင်ဇင်ကို မင်းလေး စိတ်မဝင်စားဘူး ဆိုရင် မင်းလေး ညာတာပဲလို့ တို့ များက စွတ်စွဲရမှာ ပဲ။

"မမကြီးညီမက x x x ကျယ်တယ်"

ညက်စိအောင်နိုင်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ပြောလိုက်တော့ တို့ များ နားထဲ အဝင်ဆိုးသွားပြီး၊ မျက်နှာနီရဲ သွားပြီလို့ သိလိုက်ရတယ်။

ဒါကို မင်းလေးက

"မင်းကကွာ၊ မမရှေ့မှာ စကားကို ကြည့်ပြောကွာ"

"အေးပါကွယ်၊ မင်းတို့ အတွက် တို့ များ ဆရာတွေ ထပ်ငှားပေးမယ် ။ စိတ်မပျက်နဲ့ .. လူဆိုတာ မလုပ်နိုင်တာ မရှိရဘူး။ မလုပ်ချင်တာပဲ ရှိရမယ်"

အောင်နိုင်ကို "အနိုင်" လို့ သုံးနှုန်းကြသလို၊ စိုင်းသာဌေးကို "ပါကျဲ" ဟု ချစ်စနိုးခေါ်သလို၊ မင်းလေးကိုတော့ "နီတာ" တဲ့ ။ ဟုတ်မှာ ။ ဖြူနေတဲ့ မင်းလေးဟာ ငယ်စဉ်ကဆိုရင် နီတာရဲလေး ဖြစ်နေမှာ ။

"နီရပ်က ညဏ်ကောင်းတဲ့ ရုပ်ပါ။ မိဘတွေ အလိုလိုက်၊ အဘိုးအဘွားတွေ အချစ်သည်းကြလို့ စာဘက်မှာ အားလျှော့နေတာပဲ ဖြစ်မယ်"

"ပညာတတ်ဖို့ မလိုဘူးလေ မမ။ ကျွန်တော့်မိဘ လက်ငုတ်လက်ရင်းကိုပဲ ဆက်လုပ်ရမှာ ပဲ"

"ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ပညာဆိုတာ အသိရော၊ အတတ်ပါ ပေါင်းစပ် တော့ ပိုကောင်းတယ်။ မိဘ လက်ငုတ်လက်ရင်းကို မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းခြင်းထက် တိုးပွားလာတဲ့ အတတ်ပညာနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး တီထွင် ကြံဆမယ် ဆိုရင် အဆပေါင်း များစွာကို သာလွန် လာမယ်လေ"

"တစ်ခါတစ်ရံ အတွေ့အကြုံ ဆိုတာလည်း အတတ်ပညာ တစ်ခုပါပဲ မမရယ်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ များက လူသားတွေလေ။ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲတဲ့ လူ့ဘဝမှာ လူသားတွေ မလုပ်နိုင်တဲ့ အရာ မသင်ယူနိုင်တဲ့ အရာ ဘာမှ မရှိနိုင်ဘူး။ ပညာရှာချိန် အရွယ်မှာ ပညာဆိုတဲ့ အရာကို လူသားက နိုင်နင်းစွာနဲ့ အောင်မြင်ပြ လိုက်နိုင်ရင် မကောင်းဘူးလား နီ"

တို့ များ စကားကို မင်း နားလည်မယ်လို့ တော့ မမျှော်လင့်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တို့ များ ရင်ထဲမှာ မင်းကို သိပ်ဖြစ်ထွန်း စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုက နှလုံးသားကို ဖောက်ထွင်း အမြစ်တွယ် နေပြီလေ။

မင်းလေးက တွေဝေ စဉ်းစားနေတယ်။

ပါကျဲ့နဲ့ အနိုင်ကတော့ အလေးအနက် ထားပုံမရသော မျက်နှာပေးတွေနဲ့ ။

"မမကကော ကျောင်းပြီးပြီလား"

"တို့ များ ဒီနှစ် မာစတာတန်း ဖိုင်နယ်ဖြေထားတယ်၊ Chemistry Major နဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ဘာသာရပ် အားလုံးကို ဂိုက်ဒ်လုပ် ပေးနိုင်တယ်"

"ကောင်းပြီလေ ပါပါနဲ့ မယ်မယ်က ကျွန်တော့်ကို စာမေးပွဲ အောင်စေချင်တယ်။ ကျွန်တော် ပါပါတို့ အတွက် အောင်မြင်မှုကို လက်ဆောင်ပေးမယ်။ မမအတွက်တော့ ရုဏ်ထူးပေါ့။ သဇံလောက် မဟုတ်တာတောင် အနည်းဆုံးရုဏ်ထူး တစ်ခုတော့ မမကို လေးစားတဲ့ အနေနဲ့ လက်ဆောင် ပေးပါ့မယ်"

"မင်းဟာ ဟုတ်မှ လည်း လုပ်ပါ နီတာရာ"

"ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာ လဲ၊ နီတာ ဘဝမှာ မဖြစ်နိုင်တာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိစေရဘူး"

တို့ များ ရင်ထဲမှာ မင်းအတွက် ကျေနပ် ရုဏ်ယူမိတယ်။

မျှော်လင့်ချက်လည်း ထားမိတယ်။

ဒါဟာ မြင်လို့ မရနိုင်တဲ့ တွယ်မိတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်း ဆိုတာကို တို့များ အတတ်သိလိုက်ပြီ။
